

ných a občanských (srov. předpisy §§ 17 a 32 učit. zákona). Lze tudíž na Slovensku a Podkarpatské Rusi rozuměti dosud platnými předpisy o náhradě stěhovacích výloh, o nichž jedná § 27 ve spojení a v souvislosti s § 41 zákona č. 104/1926 Sb., toliko dosavadní předpisy platné pro učitelstvo státních škol obecných a občanských.

V případě st-lově jde o náhradu stěhovacích výloh učiteli církevní školy obecné na Slovensku a podle toho, co bylo uvedeno, je tedy st-lův nárok na spornou náhradu posouditi podle předpisů platných pro učitelstvo státních škol obecných na Slovensku. Vycházel-li žal. úřad v nař. rozhodnutí z názoru opačného a odepřel proto st-li nárok na náhradu, ocitl se v rozporu se zákonem.

### Č. 12.737.

**Pojišťovací právo: I. Předpisu § 176 zákona č. 221/1924 Sb. o promlčení pojistných příspěvků nemocenských za dobu po 1. červenci 1926 je použití i na zaměstnance, na něž se vztahuje § 1 zákona č. 117/1926 Sb. — II. Nárok pojišťovny vyměřiti pojistné se promlčuje až v deseti letech, je-li splněn nejen objektivní předpoklad, že zaměstnavatel podal nesprávné oznámení nebo nepodal ho vůbec, ale i subjektivní předpoklad, že tak učinil s úmyslem, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné; je na pojišťovně, aby dokázala zaměstnavatelovu obmyslnost.**

(Nález z 25. ledna 1937 č. 23.318/34.)

Prejudikatura: ad II. Boh. A 9692/32, 11.383/34, 11.682/35.

Věc: Okr. nem. pojišťovna v Levicích proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 18. června 1934 o nem. pojištění.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Nař. rozhodnutím bylo v pořadí instančním mimo jiné vysloveno, že výměr okr. úřadu v Levicích z 6. července 1930, pokud jím bylo zamítnuto odvolání Dr. Ludovíta K. v Levicích z předpisů pojistného za advokátního koncipienta od 1. července 1925 do 14. ledna 1929, se potvrzuje s tou změnou, že předpis příspěvků od 1. července 1926 do 31. prosince 1926 se zrušuje z důvodu promlčení, poněvadž dotýčný platební výměr byl Dru K. doručen 13. ledna 1930, u pojistných příspěvků splatných po 1. červenci 1926 platí § 176 zákona č. 221/1924 Sb., k tomu pak, aby místo pravidelně tříleté lhůty promlčecí platila desetiletá pro možnost předpisu pojistných příspěvků, se požaduje jednak, aby zaměstnavatel neohlásil zaměstnance, jednak aby tak učinil dolosně in fraudem pojišťovny, což se tu nestalo.

Stížností je brána v odpor jen tato část nař. rozhodnutí a je předem uplatňováno, že vzhledem k předpisu zákona č. 117/1926 Sb. je posouditi otázku promlčení pojistných příspěvků nemocenských i za dobu po 1. červenci 1926 podle § 46 zák. čl. XIX:1907, podle něhož je promlčecí lhůta pětiletá, a nikoli podle § 176 zákona č. 221/1924 Sb. Nss nesdílí tento názor stížnosti.

Cit. zákon č. 117/1926 Sb. stanoví v § 1, že pro zaměstnance podrobené pensijnímu pojištění soukromých zaměstnanců, čítajíc v to i osoby u pensijních ústavů skutečně pojištěné . . . . ., zůstávají v platnosti ustanovení §§ 1 až 10, 13, 19 až 38 a 41 odst. 1 zákona z 30. března 1888 č. 33 ř. z., jakož i obdobná ustanovení zák. čl. XIX:1907 a zákonů je pozměňujících a doplňujících i přes 30. červen 1926. Jinak se vztahují i na tyto osoby ustanovení zákona z 9. října 1924 č. 221 Sb. Nezůstala tedy tímto předpisem zachována všechna ustanovení zákona č. 33/1888 ř. z. a zák. čl. XIX:1907 a norem je pozměňujících a doplňujících, nýbrž jen ustanovení určitých paragrafů zde uvedených, resp. obdobná ustanovení zák. čl. XIX:1907 a norem tyto paragrafy pozměňujících a doplňujících. Institut promlčení pojistných příspěvků byl zaveden pro oblast působnosti zákona č. 33/1888 ř. z. až § 3 zákona č. 29/1909 ř. z. Tento předpis nemění a nedoplňuje ani podle svého znění ani podle svého obsahu určitý paragraf tohoto zákona, nýbrž uvádí do tohoto zákona úplně novou materii, jež v zákon ten nebyla dosud vůbec pojata. Neobsahují tedy předpisy zachované cit. § 1 zákona č. 117/1926 ať již přímo či analogicky v platnosti žádné normy o promlčení pojistných příspěvků nemocenských, a proto žal. úřad právem posuzoval otázku promlčení vzhledem k poslední větě cit. § 1 podle zákona č. 221/1924 Sb. (srov. Boh. A 11.838/35).

Stížnost vytýká dále, že i při použití § 176 zákona č. 221/1924 Sb. je nař. rozhodnutí nezákonné, neboť neuplynula zde stanovená desítiletá promlčecí lhůta. Námitkou touto vznáší stížnost na spor otázku, byly-li v daném případě splněny předpoklady druhé věty 1. odstavce § 176 zákona č. 221/1924 Sb., podle níž se nárok pojišťovny na vyměření pojistného promlčuje v desíti letech, podal-li zaměstnavatel vědomě nesprávné oznámení (§§ 17 a násl.) nebo nepodal-li ho vůbec, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné. Nss vyslovil již v řadě nálezů — viz na př. Boh. A 9692/32, 11.383/34 a 11.682/35 —, že má-li nastati promlčení práva pojišťovny vyměřiti pojistné až po 10 letech, musí býti splněn jak objektivní předpoklad, že zaměstnavatel podal nesprávné oznámení nebo nepodal ho vůbec, tak i předpoklad subjektivní, že tak učinil s úmyslem, aby zkrátil pojišťovnu o pojistné. Vyslovil také názor, že zaměstnavateli musí býti dokázáno, že oba tyto předpoklady jsou splněny, a že pojišťovna musí uvésti takové skutečnosti, jež by existenci těchto předpokladů mohly dokázati. Tvrdí-li nyní stížnost, že Dru K. se nezdařil v ničem důkaz jeho bezelstnosti, vychází z názoru příčího se právnímu názoru vyslovenému v cit. nálezech nss, neboť podle tohoto názoru nenáleží zaměstnavateli, aby dokazoval svou bezelstnost, nýbrž náleží pojišťovně, aby dokázala obmyslnost zaměstnavatelovu. O takový důkaz se st-lka ani nepokusila, spokojujíc se v řízení tvrzením, že Dr. K. advokátního koncipienta vůbec nepřihlásil, v kterémžto opominutí spatřovala zároveň průkaz jeho obmyslnosti, ježto prý není případu, aby zaměstnavatel z jiného důvodu nepřihlašoval svého zaměstnance než z toho, aby nemusil platiti pojistné. Názor ten ovšem podle toho, co bylo shora řečeno, neobstojí. — — —

Pokud pak stížnost jako vadu řízení vytýká, že úřad, byl-li snad názoru, že důkaz dolosnosti přísluší pojišťovně, měl ji k tomu vyzvati

a dáti jí možnost důkazu, je námitka ta bezdůvodná, neboť ve správním procesu je věcí stran činiti průvodní návrhy (§ 48 odst. 4 vlád. nař. č. 8/1928 Sb.) a stěžující si pojišťovna měla opětovně během řízení možnost ve svých vyjádřeních nastoupiti důkaz o dolosnosti zaměstnavatelově.

### Č. 12.738.

**Živnostenské právo: I. \* Předpis § 1 odst. 1 vlád. nař. č. 162/1935 Sb. vztahuje se i na vedlejší závody, které byly ohlášeny před účinností tohoto nařízení, o nichž však úřad v uvedené době nečinil žádného projevu podle § 40 živn. řádu. — II. \* Ustanovení § 1 odst. 4 vlád. nař. č. 162/1935 Sb., podle něhož nesmí býti s provozováním vedlejšího závodu započato dříve, než bude rozhodnutí podle § 1 odst. 1 vykonatelné, neplatí (ani analogicky) na vedlejší závody ohlášené před účinností cit. vlád. nařízení.**

(Nález z 25. ledna 1937 č. 6148/35-4.)

V ě c: Firma »Rupa«, továrna na čokoládu a cukrovinky Rudolf Pachtl v Praze (adv. Dr. Artur Biehal z Prahy) proti rozh. zem. úřadu v Praze z 3. října 1935 o vedleším závodě.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí, pokud jím byl potvrzen prozatímní zákaz provozování vedlejšího závodu stěžující si firmy v Ústí n. L., zrušuje se pro nezákonnost; v ostatním se stížnost zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím byl potvrzen výměr okr. úřadu v Ústí n. L. z 27. srpna 1935, kterým bylo vysloveno,

1. že bylo zahájeno řízení podle §§ 1 a 2 vlád. nař. č. 162/1935 Sb. o oznámení stěžující si firmy, že zřizuje prodejnu v Ústí n. L.,

2. že na základě § 1 odst. 4 cit. vlád. nař. se zakazuje prozatím, aby s provozováním zmíněného vedlejšího závodu bylo započato, resp. v provozování tom bylo pokračováno, a to s trestními následky § 9 uvedeného vládního nařízení.

Stížnost běře v odpor oba tyto výroky, vytýkajíc v podstatě, že předpisů vlád. nař. č. 162/1935 Sb. vůbec nelze použiti na prodejnu, jež byla zřízena před účinností tohoto nařízení, a i kdyby tato prodejna spadala pod předpisy cit. vlád. nař., nebyl úřad oprávněn zakázati další její provozování, pokud nebylo rozhodnuto, že nové rozšíření závodu stěžující si firmy bude míti hospodářsky nezdravý vliv na soutěžní poměry ať všeobecně nebo jen s ohledem na užší okruh stanoviště živností.

Nss dříve než přistoupil ke zkoumání zákonitosti nař. rozhodnutí s uvedeného hlediska, musil si zodpověděti otázku, zda § 1 odst. 1 vlád. nař. z 16. července 1935 č. 162 Sb., jímž bylo omezeno zřizování prodejen, správkáren a skladů, je kryt zákonem. Na tuto otázku odpověděl soud kladně v nálezu z dnešního dne č. 7198/35-3, Boh. A 12.741/